

אשד תמימי דרך

התורה כיום

בהודעת ה'

יו"ל בס"ד על ידי אנ"ש המאגיסטרוס מעוז יע"א

גליון חידו"ת
מכל הלומדים
בספר הקדוש

"ליקוטי מוהר"ן"
לפי סדר התורה הזמנית
חלק ב', תורה א'.

דבר המערכת

ישתבח הבורא ויתעלה היוצר, על ריבוי דברי תורה, שדולים ומשקים כלל החברים, הזוכים לקשר את שלל ידיעותיהם בכל חלקי התורה הקדושה, לדברי רבנו ז"ל, המפכים ונובעים ממקור החכמה העליונה, ומתחדשים בכל עת, באופן וצורה פלאית ביותר.

אשרינו שזכינו להיות מקורבים לרבי שכוה, ולעסוק בדבריו המחיים נפשות. ואשרינו שזכינו להסתופף בצל אנשיו המאירים, חברים מקשיבים, שזוכים לילך עם תורתיו הנשגבות, אף גם לחדש ולסלסל בהם. מי על דרך הפשט, להבין נבכי תורת רבנו ז"ל.

מי על דרך הדרש, לקשר מאמרי חז"ל, ודברי הראשונים ואחרונים, עם ספרי המוסר והחסידים, לתורת רבנו שהיא כמים אשר אין לה סוף, ומאספת לכל המתנות בחיפה העצום.

מי על דרך הרמז, לרמז רמזים, איך כל עניננו הנצרכים מופיעים ברמז בתורת רביה"ק. ומי על דרך הסוד, להאיר ולגלות, כיצד כל סודות תורתנו הקדושה נמצאים אף הם בתוך תורת רבנו.

וכבר למדנו חז"ל "כי לא המדרש עיקר הוא אלא המעשה", שלא נהיה ח"ו כדור שלא ברכו בתורה תחילה, אלא נלך ונקיים את כל דברי תלמוד תורתנו באהבה.

ובפרט כשזוכים לחדש בדברי רבנו ז"ל, יש להזהר שלא להשאיר ח"ו בחידוש, אלא להתחדש ולעבוד את ה' על פיו. כי זה עיקר המכוון בכל למודנו. למען נזכה ליראה את ה' כל ימינו ולהוריש זאת לבנינו אחרינו. ואמת שכך היא הדרך. שע"י החידושים הנפלאים רואים אנו עין בעין גדולת הבורא ית"ש וגדולת הצדיקים, ועי"ז נודרו לילך עם תורות רבנו ז"ל ולקיים עצותיו, שע"י נגיע אי"ה לכל המדרגות והקדושות, ויה"ר שנוזכר לקבל דין מן רין, להבין ולהשכיל, לשמוע ללמוד וללמד וכו', אבי"ר.

המערכת

ר' מאיר דוד טוקאייר הי"ו בי תצא למלחמה על איביך (דברים כ"א)

הנה בח"א בסימן ק"ז פירש רבנו ז"ל זה הפסוק על מלחמת היצר. ואפשר לפרש בן ולקשר זאת אף אלינו לתורה א' תנינא כה אנו עוסקים.

וזהו: "כי תצא למלחמה על איביך" הינו מלחמת היצר, ששרשה בקנאת המלאכים. ונתנו ה' אלוקיך בידך" הינו כענין שמביא רבנו מה שאמר לו הקב"ה למשה 'אחוז בכסא כבודי ואי אתה מתיירא מהם', וכמו שמבאר זאת רבנו שם ש'נתן לו עצה', הינו בחי' שנתנם בידו. "ושבית שביו" הינו ג"כ כענין הנאמר במשה 'עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות' שאחר שהכניעם תחתיו נהפכו לו לאוהבים ונתנו לו מתנות.

או אז צריכים להיזהר שלא ליפול ממשלה זו. וזה מה שמזהיר הפסוק "וראית בשביה אשת יפת תואר וגו'". וכפירש"י "דברה תורה כנגד יצה"ר".

אך באמת יש להמנע מזה, כפי שביארו, שע"י אשת יפת תואר יש לו קנאה ושנאה בתוך ביתו, ועי"ז בנו יוצא לתרבות רעה, אע"פ שמעיקרא הוא בהיתר.

ובג' פרשיות הללו, (אשת יפת תואר, ירושת הבכור, ובן סורר ומורה) מזהירה התורה. שאחר שזוכים למשול על המלאכים-יש להזהר מהג' מדות מחריבי ירושלים, הינו היראה שבלב, שעל ידם אי אפשר לידע מי הם המפורסמים שאליהם צריך להתקשר, ועי"ז אי אפשר להחזיק בממשלה על המלאכים.

וזהו: "אשת יפת תואר"-רמזה תורה שתזהר מליפול בתאות משגל.

"לא יוכל לבכר"-רמזה תורה שתזהר מליפול בתאות ממון. (ואע"פ שאינו ממש תאות ממון, עכ"פ הוא ודאי בחי' תאות ממון, כי הולך וסוכב סביב ממון.)

"בן סורר ומורה"-רמזה תורה שתזהר מליפול בתאות אכילה, וכמבואר בפנים: "כנו זה סורר ומורה איננו שומע בקולנו זולל וסבא" ומבואר שאינו נהיה 'סורר ומורה' עד שיאכל וישתה כך וכך. והוא ג"כ מקושר עם פגם ביזוי אנשים, שהרי זה שזולל וסבא, הוא אינו שומע בקול אביו ואמו, שזה ממש פגם הכבוד. (עי' בורה"ק פר' בלק דף קצ"ה איך שמבאר ענין פגם עמ"י בשימים, ששם פגמו באלו הג' תאוות, ע"פ פרשה זו של בן סורר ומורה)

יה"ר שנוזכר להנצל מאלו התאוות ונזכה למשול על המלאכים בשלמות בב"א.

חדשית? בארת? קישרת? השבת? תירצת? הקשית? הבנת? השגת?
אנא! תעלה הדברים על גבי הכתב, ותהנה לחברך המשתוקקים לחידושך. שימו לב! ראש השנה מתקרב! ואנו לקראת סיום סדרת הגליונות על תורה א' תנינא "תקעו ממשלה"! אי"ה ב"ג בתכנית עוד ב' גליונות בלבד! הגליון האחרון לקראת נצבים וילך. הזדרזו לשלוח חידושיכם למערכת, למען נוכל להכניסם לקונטרס "ההולכים" שייצא לאור בס"ד! נא שלח למערכת, ויפה שעה אחת קודם.

חדש: לאנשי שלומינו הרוצים להשיג הגליון, וכן להעביר חידושי תורה למערכת, בארץ ישראל ת"ו ניתן להתקשר ל-0534-154-152 (באין מענה נא להשאיר הודעה וא"ה בענגלאנד יע"א 07442966781
כמו"כ מחפשים מתנדבים בעם להדפיס ולהפיץ ולקבל חידו"ת לגליון באמריקע יע"א.

קראת? נהנת? התחזקת? התחדשת? תן לעוד יהודים להרגיש את האור המתוק מדבש הנמצא בתורתנו של רבנו הקדוש! אנא ממך! הדפס עוד מספר עותקים, תן לחברך או פזר בסביבתך! וכבר אמר שלמה המלך "אל תמנע טוב מבעליו בהיות לאל ידך לעשות".

התאווה כפי היניקה

ע"י בספר המידות ערך בנים (ח"ב אות י"ב) וז"ל רבנו שם: "החלב של צדקת הוא טוב לתינוק ליראת שמים וגם נותנת לו ממשלה בעולם הזה".

ובמ"מ מצייין לדברי רז"ל במד"ר וירא (פ' ג"ד אות ט') וז"ל המדרש: "והיו מטרונות באות ומניקות את בניהם ממנה (משרה אמנו) והיו אומרות אין אנו כדאי להיניק את בנינו מחלב של צדקת. רבנן ורב אחא. רבנן אמרי: כל מי שבא לשם שמים (הינו שיזכה בנה לינק מחלב הצדקת, ע"י יוסף) נעשה ירא שמים. רב אחא אמר אף מי שלא בא לשם שמים (הינו רק כדי לראות הנס, שם) ניתן לו ממשלה בעולם הזה. כיון שהפליגו עצמן (האומות) בסניני ולא קבלו את התורה, נטלה מהם אותה הממשלה" ע"כ.

ומתקשר באופן נפלא לתורה. כי הרי ע"י היניקה מאשה כשרה ניטל ממנו החמימות-שעל ידה התאוה-ועי"ז זוכה ליראה שלימה. ועי"ז-זוכה לממשלה על המלאכים בעוה"ז, שהרי זה יהיה לעתיד, ועי"ז יזכה לכך בעוה"ז.

בזיונות

ע"י בספר המידות ערך בושח (אות י"ח) וז"ל רבנו: "כשאדם מחרף ומבייש אותך, והוא אינו אויב לך, תשא ותסבל את הבושה, כי זה מן השמים שיחרף אותך. ובוזה הבזיון תהיה נסתר ונחבא מן השטן, שהוא שונא אותך והוא מגדיל את עצמו תמיד עליך ומקטרג עליך, ועל ידי זאת הבושה שתסבל ממי שאינו אויב לך, עי"ז לא יגדיל עליך השונא השטן" ע"כ.

ומקושר יפה לתורה. שהרי זה שהשטן מגדיל עצמו ומקטרג-זה ענין קנאת המלאכים, וע"י הבזיונות-הינו שמקטין עצמו, שלא רק שאינו בז לכל אדם, אף גם סובל החרפות-עי"ז יכול לעמוד בממשלתו, ואין השטן יכול להתגדל עליו ולהפילו ח"ו.

וברך את לחמך

הנה יש להבחין החילוק שבין 'ברכה' להצלחה. ומבואר יפה ב'ענג שבת' להרה"ח ר' אפרים קראקאווסקי ז"ל (במכתב רי"ג) וז"ל: "אף שנראה מלך שאחרים מצליחים יותר ממך, עכ"ז העיקר היא הברכה. כדכתיב 'ברכת ה' היא תעשיר'. כי באמת יוכל להיות הצלחה בלא עשירות, כי אמרו חז"ל "איזהו עשיר השמח בחלקו".

וע"י הצלחה יוכל להיות 'אין להעשירי-יש לו מנה רוצה מאתים'. אבל מידת הברכה היא בחשאי כדכתיב 'יצו ה' איתך את הברכה באסמך"-הסמוי מן העיני' ע"כ לענינו.

ע"י עוד ותראה איך שמבאר ע"ז הדרך ענין הנס של חנוכה, ואין כאן מקומו.

ולענינו מתקשר היטב עם מש"כ רבנו שע"י דבר ה' "וברך את לחמך ואת מימך" שתתרפא ע"י לחם ומים, עוד מקודם בעת צמיחת המחלה, כשאין יודע ממנה רק ה' לבד. כי כשהרופא מצליח לרפאות זהו ענין 'הצלחה', שאע"פ שהיה חולה כ"כ הצליח לרפאותו. אבל כשהמחלה נסתר, והקב"ה מרפא אותה בעצמו, ע"י שנותן 'ברכה' בלחם ומים, ואז תתרפא המחלה 'בחשאי'-זהו ענין 'ברכה'.

[המ"מ למכתב הנ"ל האיר עיני הר"ר הערשל גליק הי"ד]

א. בענין מה ששאלו על חזרה בתשובה בראש השנה (מה שאין אומרים בו וידוי בתפלות). רבינו כתב שמפני שהוא "היום הראשון מעשרת ימי תשובה". ולכן כדאי וצריך לחזור בו בתשובה, ועל כן הוא חסד גדול שקבע לנו יום הדין בראש חודש. (וגם היום השני מעשרת ימי תשובה שהוא ב' דר"ה הוא כיום אחד אריכתא).

וכידוע בינוניים תלויים ועומדים - אם יחזרו בתשובה - עד יום כיפור, משמע שכלפי הדין וחשבון של העוונות של כל השנה, העיקר הוא ראש השנה, כי צדיקים נחתמים לאלתר לחיים, ורשעים לאלתר וכ"ו ורק הבינונים שהם רובא דעלמא, מחכים.

ואולי אפשר לרמוז, כמו שרבינו אומר בשיחות הר"ן (סימן כ"א) שבראש השנה צריך להיות חכם, לחשוב מחשבות טובות. כי כפי שחושב כך דנים אותו למעלה, וממילא כשדן את עצמו לכך זכות, ובפרט כשזוכה להיות אצל הצדיק בראש השנה, שהוא דן את כל אחד לכך זכות.

וכשבאים לדון בשמים, בליל התקדש החג של ראש השנה, 'בברכו הראשון', אם רואים שהוא דן את עצמו לכך זכות, וחושב מחשבות טובות, מיד דנים אותו לכך זכות, שהוא אינו אשם כל כך, ובוודאי הוא מתחרט גם על השגגות. ומיד הוא הופך על כל פנים לביטני, 'מחצה עוונות מחצה זכויות' כידוע מה שאמרנו חז"ל מעביר ראשון - ראשון, וממילא כבר יש לו פתחון פה לחזור בתשובה.

כי אף אם נדמה שלא הצליח בעזיבת החטא, אף על פי שקבל על עצמו בשנה שעברה, או שעשה לקלול שעדיין לא הצליח לתקן בשלימות, דנים אותו לכך זכות בשמיים, אם רואים על כל פנים שהוא "רוצה" באמת. כי מבואר בליקו"ה שכל עניין 'עבירה גוררת עבירה', העיקר הוא מחמת שטות - "שאינו יודע מכוחו" שיכול להצות בדצון חזק, בכל עת שירצה, כי ע"י הרצון לבד, יכול לצאת מכל העוונות. וזה העונש על עבירה - שמעלימים מדעת האדם את הידיעה על כוחו העצום להצות, וכיביכול "מפילים" אותו מלמעלה בבחינת "הבא ליטמא מסייעין לו".

וכל זה הוא בחינת מוחין דקטנות שנמשך מפגם הלבנה גלות וחושך וכ"ו ועל כן כשזוכים בר"ה לסמוך על רחמנותו של ה' ית' אזי הקב"ה מתקן את כל פגמיו וראה עוד בשיחות הר"ן (סימן פ"ט). [וראה במהרש"א (מכות י'): שעל ידי מחשבות טובות נברא מלאך וכו'].

ואולי אפשר לרמוז מה שכתב רבינו ז"ל באות י"ג "ואדעך בש"ם" שהם הג' דברים שצריכים לעשות בראש השנה, ב"כה שלמחה לחשבות טובות (שם בשחיח ב"א - א"ך שמה).

וכמו שכתוב בתפילה צ"ח מליקוטי תפילות "כי אני החייב מכל הצדדים, אבל אתה יודע כי לא להכעיסך נתכוונתי חלילה, כי רצוני לעשות רצונך, אך שאור שבעיסה מעכב אותי. וכבר כתבת על עצמך שכל כחות היצר הרע וחילותי המחשתיים את בני אדם, הכל ממך. ואתה מתחרט עליהם - בכל יום -, על שבראתם ונתת להם כח כזה".

ואולי אפשר לומר לפי זה שאפשר לשוב בכל יום, ע"י פתחון פה זה כמו בר"ה, וכן משמע מהגמ' סוכה ג"ב ע"ב. (ובאמת מובא שבכל יום הוא יום הדין קטן וצריך לשוב בתשובה בפרט כשהולכים לישון ואומרים ק"ש ע"ה).

אבל בוודאי שאף צדיקים גמורים צריך לבוא לצדיק הגדול בראש השנה, וכדאיתא בטובות זכרונות (סימן ג' - דפ"ח) שזה שייך לכל מי שמאמין בהשי"ת.

ב. בענין השאלה למצוא קשר בין תאות אכילה לבזיוני אנשים. אולי אפשר לומר שכשם שמי שמבזה אנשים הוא מיותר, ואין לו הנאה מזה באמת, רק לפי שעה, ואח"כ מזיק לו כי מושך קפידות ודינים רח"ל. כמו"כ כל ענין תאות אכילה הוא 'מותרות' וההנאה היא רק לפי שעה, אבל אח"כ נחלשת הנשמה, וכמו שכתב רבנו בליקו"מ (ח"ב סימן ה, א) שאכילת מזונא דגופא מחליש מזונא דנשמתא, הינו דבר שאינו מוכרח לגוף כלל, וגם מזיק לנשמה בכל פעם.

משא"כ ממון וש"ה, אם הוא בהיתר, הגם שאין להרבות בזה והם מכלים חייו של האדם, עכ"ז לא בכל פעם יקרה לו נזק, וכמו"ש יש עושר שמור לבעליו לרעתו, כשאינו נותן צדקה וכו', ובאלה קל לשוב, שגם אם פגם בזה יכול לתקן ע"י צדקה, אבל אם השביע נפשו במותרות וע"י כך החליש נשמתו איך יחזקנה, הרי זה קשה כמו לפייס מי שביזה.

וכן בבזיוני אנשים, קשה התשובה כי לא תמיד יודע איזה נזק עשה, ובמסתרים תבכה נפשו של הנפגע, ימים ושנים, וכידוע כל מיני מעשים נוראים, שעל ידי פגיעה קלה אח"כ נסתב מזה, נזקים עצומים, וכן צריך לפייס את חברו, אפילו אם הלך לאן שהלך למדינת הים וכו'. וכן בתאוות אכילה לא תמיד יוכל לידע מה הפסיד. ומעוות לא יוכל לתקן אחרי שכבר אכל, ואחר האכילה קשה לתקן, כי בשמירת הברית, אם מחליט בליבו לשוב מיד מקבלים אותו. וכן שני תאוות אלו באים בדרך כלל מהעדר רחמנות. וקשה לפרוש מהם כשהורגל בכך. ועוד יש לעיין בזה.

וכן בקשרי התורה, באות ד כתב רבנו, שאכילה בח' "והכלבים עזי נפש", ובזיוני אנשים הוא בח' "עז פנים לגהינם". ה' יצילנו מעזות דסט"א.

ג. ראה בליקו"ה הל שבת [ה' א אות ד] שמבאר שם כל הענין של תאות אכילה ותיקונה. שאכילה של ימות החול הכבד ניזון תחילה, ומזה נמשך כל התאוות כולם, כי כפי אכילתו של אדם כן תאוותיו, ומשם כוחו של אדם להכשילו בעוונות רח"ל.

אבל אכילה שבת (ומי שזוכה לאכול בקדושה) המח ניזון תחילה. והכל תלוי מה המטרה של האכילה והחכמה וכל עסקיו אם לתאוות עולם הזה או לחיי נצח.

ואפשר לרמוז ש'לבד לב מ'ה ר"ת 'כל'ם'. הינו מי שאינו זוכה לאכול בקדושה שהכבד תחילה, נעשה ממנו כלום, כמי שאינו בעולם. כמו"ש רבנו [ה"א תורה ו] 'שעדיין אין לו הירה'. וכמו"ש [ב"ב תורה ז] שמי שאין לו אמונה הוא חיה בדמות אדם. אבל מי שזוכה שהמח ניזון תחילה ר"ת 'מל"ף' מ'ה לב לבד, והינו כפי שכותב רבנו ז"ל [בשיחות הר"ן סי' ק"ב] "ותרועת מלך ב' שמששברים הכפירות אזי מלך בו, עי"ש. וע"י הדעת זוכים לתקן המח והלב וכל המדות. ואולי אפשר לרמוז מהפסוק שרבינו הביא "יהי מבדיל בין מים למים" [מים בנימי צ'. היינו בין מלך = 90 לכלם = 90 בין מאכל = 90, [שכל התאוות לפי המאכלים], למן = 90. בין מלאך = 90 [שזוכים לברוא מלאך] ל-בלאם = 90 (ועם הכולל). [וכידוע יחוד היר"ה אד"ב בג' צ"א = 91, וכן אלק"ם עם האותיות (91), הטב"ע עם האותיות (90) - להכניע הטבע].

ורבינו כותב בליקו"מ (ה"א ל"ג) שע"י צדקה יוצאים מתאוות ממון, ומובן מליקו"ה שגם משאר התאוות, שכולם באים מהדם שבהלל השמאלי שבלב. ואפשר לרמוז לפי הסימן של ז' משקין י"ד שח"ט ד"ם, [או"ח ק"ג"ה ד] שעל ידי שפוחת ידו ונותן לאחרים [וכ"ש שאינו מבזה אותם] הוא שוחט זוכה את הד"ם, היינו התאוות שבלב, ויקבל מהאדם העליון אכ"ר.

שיחת חברים בתורה הזמנית

הר"ר יוסף בנדיקט הי"ו עם הר"ר מאיר דוד טוקאיר הי"ו

בר ישראל וכו', כי כשיש חסרון בתורה, אין האהבה בשלמות וכו', כידוע. והוא ממש אותו ענין, שצריך לראות שיהיה שלמות לתורה-הינו התאחדות והתקשרות עם כל ששים רבוא נשמות ישראל.

ר' מאיר דוד: ממש כך. אך הדרך לעשות את זה- היא אך ורק התקשרות לצדיק. וכפי שרבונו עצמו אומר כאן בתורה, שא"א לידע ולהכיר כל שרשי נשמות ישראל, ע"כ צריך להתקשר עם מנהיגי ומפורסמי הדור.

וכפי שיוצא למסקנא, שרק הבעל תפלה יכול לידע מי מהם הוא שורש לאחרים, ומי לא, מובן שעלינו 'ללכת על בטוח' ולהתקשר אליו.

ר' יוסף: ובודאי כך הוא, שהרי תורה זו נאמרה בראש השנה, והיא למעשה סוכבת והולכת עד שמגיע לנקודת הר"ה של רבנו. וכבר אמר רבנו שהוא יודע מהו ראש השנה, והש"ת נתן לו את זה במתנה.

והרי אצלו נפעל ונתתקן כל ענין 'ריבוי הבתים', שזהו ממש הענין כאן, שלוקח מכל אחד נקודותיו הטובות, ובונה עם זה מה שבונה.

גם נתנוצץ במחשבתו ש'ממשלה על המלאכים' בנימטריא 'תיקון הכללי'. ואפשר לרמוז בזה, שכל מה שנברא האדם-הוא שיהיה לו ממשלה על המלאכים, שיוזכר לתיקון הכללי, וזה אפשר רק ע"י התקרבות לרבנו.

ר' מאיר דוד: אך כן. ונראה לי, שזה לא אפשרי להתחזק בזה רק כשמגיע איזה נסיון, רק צריך כל הזמן להיות דבק בשמחה הזאת, שלא עשני גוי, ולהתקרב בכל עת לרבנו יותר, ואז ממילא יש ממשלה ואפשר לעמוד בה. וכשנפול משמחה זו, ואז רוצים להפילו-תיכף יתחזק וישמח בנקודת יהדותו.

גם יש לשים לב ללשון רבנו "כי איש הישראלי נברא", 'ישראל' דיקא, כידוע הר"ת יש ש'שים ר'בוא א'ותיות ל'תורה, הינו דוקא כשמכליל עצמו, ומתקשר עם כל נשמות ישראל, אז יכול למלאות תפקידו ולמשול על המלאכים.

ר' יוסף: אשרינו! אשרינו שזכינו לרבי שכזה, בעל תפילה כזה, המנחמנו בדרך אמת אין להתחזק ולעמוד על עמדתנו בכל מצב שהוא!
ר' מאיר דוד: אשרינו!

[המשך השיחה מדברים בענין הראש השנה של רבנו, ובל"ג אולי נזכה לפרסמה כאן קודם ר"ה]

ואם אינו יכול, כי מלמד חובה על כמה נשמות, ע"כ צריך להיוזר שלא לדבר בהם, כי אז נעשה ר"ה, והוא אינו יכול לעשות ר"ה, מחמת זה, שאינו יודע מקום כל אחד-ושרש וקיום כל נשמה ונשמה. על כן הוא מוכרח להתקשר להבעל תפלה, שממנו לזוין ויונקים ה-כ-ל חיות, ממילא הוא יודע שרש כל הנשמות ומקומם, והוא דן את הכל לכף זכות, ועל ידי זה, היינו על ידי ההתקשרות אליו - אנו יכולים להתקשר עם כל נשמות ישראל.

ר' יוסף: גם ידוע ש'התקשרות' היא 'אהבה'. וזה מקושר מאד למה שאמרת. כי חלק מלהתקשר עם כל הנשמות, הוא לאהוב אותם. וזה גם אפשר רק ע"י שמתקשרים להבעל תפילה, כפי שהיטבת לבאר. אבל מה ההתחזקות למעשה, איך אני משתמש בעצה הזאת כשאני מרגיש שהנה אני נופל-וזה הרי בגלל קנאת המלאכים. מה אני עושה עם כל זה אז?

ר' מאיר דוד: אני חושב, שכשכאב הנסיון-העצה שרבנו מייעץ לנו פה היא, לומר לעצמנו: "אני חלק מששים רבוא נשמות ישראל! גם אם אני לבד כלום ממש-אני חלק מהממשלה הגדולה בעולם! הממשלה שמושלת על המלאכים! וגם אם אני כ"כ גרוע, אין לי שום יכולת לדון את עצמי לכף חובה, כי רק הש"ת יודע מקומי!".

ר' יוסף: אז אתה אומר בעצם שעיקר העצה היא ההתחזקות בנקודות טובות.

ר' מאיר דוד: כך יוצא. אך אפשר לומר עוד יותר מזה שהרי ר' נתן חוזר על כך פעמים רבות, שהעיקר להתחזק בנקודות טובות, והעיקר ב'שלא עשני גוי'. וזה ממש הנקודה כאן. ההתחזקות בעצם נקודת היהדות, הינו להתקשר עם כל נשמות ישראל, שעל ידי זה אומר קבל עם ועולם 'עברי אנוכי! איך בין א איד!

ר' יוסף: באמת אני רואה פה איך שר' אברהם בר"נ מפרש, שכלל ישראל המה המושלים על המלאכים, רק שאחד נתפרד מהשאר, ע"ז אין שלמות לששים רבוא, ואז אין לו כח לעמוד בממשלה, כי חסר לה אבר.

אבל כשמקשר עצמו עם כל שאר נשמות ישראל, על ידי זה נשלם ונבנה בנין הממשלה שיש לישראל על כל צבא השמים, וע"ז יש לו כח למשול ואין בכח המלאכים להתגבר עליו.

גם אפשר לצרף לזה מש"כ רבנו בשיחות הר"ן (סי' ז"א). שסגולה להתמדה היא, לבלי לדבר על שום

ר' מאיר דוד: נו ר' יוסף, אני רואה שאתה מעיין פה ב'ביאור הליקוטים', מה אתה מחדש?
ר' יוסף: האמת שאני עצמי מבולבל.

ר' מאיר דוד: מבולבל?
ר' יוסף: אכן כן. אני לא מבין מה רבנו רוצה מאיתנו 'למעשה'.

ר' מאיר דוד: מה זאת אומרת?
ר' יוסף: אומר לך. רבנו מגלה כאן, שאיש הישראלי נברא שיהיה לו ממשלה על מלאכים. וש"א"א לעמוד בממשלה זו מפני קנאתם. ומה העצה על זה? לקשר עצמו עם שרשי נשמות ישראל וכו'.

ומאריך היאך אפשר לעשות זאת ע"י המפורסמים. רק שיש שקרנים וכו'. וכל ענין תיקון היראה וכו'.
ר' מאיר דוד: נכון.

ר' יוסף: אני לא מבין דבר אחד: מה זה 'לקשר עצמו עם שרשי נשמות ישראל'? איך עושים את זה? צריך לומר 'הריני מקשר'?

ר' מאיר דוד: האמת שהפתעת אותי. רק עכשיו אני קולט שעיקר העצה למעשה פה בתורה, זה העצה הזאת, להתקשר עם כל נשמות ישראל.

ר' יוסף: ודאי שכך, הרי כל התורה סוכבת והולכת סביב הענין 'איך' אפשר לעשות זאת. אך סוף כל סוף זה המכוון, לזכות להתקשר עם כל נשמות ישראל, וע"ז להחזיק בממשלה על המלאכים.

ר' מאיר דוד: בהחלט. ועכשיו אני מתחיל קצת להבין את הקשר שבין תחילת התורה לסופה.
ר' יוסף: כלומר?

ר' מאיר דוד: שהעצה להתקשר עם נשמות ישראל היא אחד עם ענין הר"ה שרק הבעל תפלה יכול לעשות, כי הוא בבחי' מקומו של עולם וכו'.

ר' יוסף: ואיך זה קשור? ואיך זה עונה לשאלת?
ר' מאיר דוד: זה תלוי בזה. כי הרי שם, בסוף התורה רבנו מבאר שאי אפשר לדון את חברו, כי כשאדם מדבר בחברו, אזי הוא עושה ראש השנה.

ורק מי שזכה למדרגה העליונה של דבר ה', המלוה הגדול, שהוא רק הבעל תפלה בעצמו. שהוא נכלל גם כן בבחינה הזאת שהוא מקומו של עולם וכו'. ועל כן הוא יכול להכיר בכל אחד היכן מקומו, שעל ידי זה הוא דן את הכל לכף זכות.

והרי מה זה 'לקשר עצמו עם כל נשמות ישראל'? היינו להיות חלק ובלתי להתפרד מכל הששים רבוא! וזה אפשר - רק על ידי שדן את הכל לכף זכות.

רבנו מבאר בתורה איך אפשר להכיר בין המפורסמים מי של אמת ומי לא, ע"י יראה שלם, יראה שבלב. וכסוף התורה רבנו אומר שופר זה בחי' הלב שניזון משופרא דשופרא, גם שופר הוא בחי' יראה, בבחי' היתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו. יוצא לנו ששופר הוא בחי' יראה שבלב. שע"י יראה שבלב אפשר להכיר מי הם המפורסמים של אמת, ודרכם לאחוז בשרשי

נשמות ישראל, שע"י זה אפשר שיהיה קיום לממשלתנו על המלאכים.

והשמן הרי הוא מלאך. וכשתוקעים בשופר בחודש אלול, נראה לשמן שכבר ראש השנה, ובערב ראש השנה אין תוקעין, כדי לערוב השמן, כמובא (משנ"ב סי' תקפ"א ס"ק כ"ד). [ועל ידי זה מתבלבל].

ולכאורה היה על השמן לדעת, שעדיין לא ראש השנה,

הבה"ח שלמה הלוי שנעק הי"ו

ולא להתבלבל, כי הרי הוא מלאך?!

אלא התי' הוא, שע"י שתוקעים בשופר, ומקבלים בחינת יראה שבלב, ע"ז אפשר להכיר מי הם הצדיקים, שעל ידם אפשר להתאחו בשרשי נשמות ישראל, וע"ז אפשר למשול על המלאכים. ממילא יש לנו ממשלה על השמן, שהוא מלאך, ע"י השופר, ולכן מתבלבל.

ב"ה גם השבוע קיבלנו תוספת ברכה, הידושי תורה, תגובות והערות, מקוראים חשובים:

הר"ר יוסף הירש, בית שמש ת"ו

בפרשת שופטים בסוף ראשון כתיב: "זבל העם ישמעו וידאו ולא יזידון עוד". ופירש"י: "ממתין לו עד הרגל, וממתין אותו ברגל".

ואפשר לרמז ע"פ התורה [הזמנית-ח"ב א] לענין היראה, שמש"כ "וידאו", הינו לזכות ליראה - זה ע"י שממתין אותה - היינו את היצר הרע - ברגל, הינו על ידי שמכבדים את השלש רגלים כראוי.

הר"ר אד"ם הי"ו, לאנדאן יע"א

מבואר בתורה הזאת שכדי לזכות לתפילה בבחינת דבר ה' הוא על ידי בנין ירושלים, שהיא יראה שבלב. ולהנצל מג' מפסידה, שהם השלש תאוות - ממון - אכילה - משגל.

וגם להינצל מג' מפסידה התפילה, שהם שלש עבודות דס"א, היפך עבודת התפלה, שהוא הסטרא דקדושה. והם פגם בזיון בני אדם, קלקול האמונה, ושמירת הברית.

נראה לרמז, דלפי דברי חז"ל ושו"ע והנהגת הצדיקים, אנו עוסקים בהכנות התפילה באלו התיקונים.

א) יראה שבלב - כמבואר בכמה מקומות בהלכות תפילה, ובפרט בסימן צ"ג, צ"ה, צ"ח, שיתפלל מתוך "אימה והכנעה", ויחשוב מחשבות המכניעים את הלב. ירושלים - בסימן צ"ד שצריך לכוון לירושלים, ובארץ ישראל יחזיר פניו לירושלים.

ב) צדקה לפני התפילה - תיקון תאוות ממון.

ג) איסור אכילה לפני התפילה - תיקון תאוות אכילה.

ד) טבילת מנקה -טהרת תאוות משגל, ותיקון פגם הברית.

ה) קבלת מצות "זאהבת לדעך כמזוך", כמבואר בתורת האריז"ל - תיקון בזיון בנ"א.

ו) כלל התפלה מאדון עולם עד שמו"ע, שכולה התדבקות בדיבורי אמונה וגדלות הבורא, כי "האמונה תולה בפה של אדם" - תיקון האמונה.

ונזכה לכל התיקונים, וטובות וישועות, ע"י תפלה לה.

"אם מישוה לא נמצא היום כברסלב, הרי זה מפני שלא למד את התורה הזמנית!!" (ר' חיים יצחק לבקוביץ ז"ל). הדברי תורה שבגליון מוקדש לע"נ חיים יצחק ז"ל בן שיבלח"ט ר' דוד דב. ולהצלחת כל המסייעים והקוראים. ולישועת כל אחינו בית ישראל ולביטול כל הגזירות מעם ישראל, ולהחיש ביאת משיח צדקינו בב"א

הר"ר ישי טוקאיר הי"ו בית שמש ת"ו

ענין יוסף ובנימין

בענין מש"כ בגליון ב' הר"ר יעקב זאב אנשין הי"ו, שיוסף הוא המשביר וכו', זה ענין המלוח הגדול, בחי' משיח, שהרי נתן להם האוכל, כתנאי שביאו את בנימין אליו, ע"ש.

רציתי להוסיף, שהרי כל ענין הצדיק הוא לתקן הנשמות, ולכן אמר להם "שיביאו את בנימין" הינו ענין נשמות ישראל. ודיקא את בנימין, כי בחלקו נבנו הב' מקדשות, שזה יראה שלימה. ולכן בכו זה על צוארי זה, על חרבן משכן שילה, וב' המקדשות, כמו שאמרו חז"ל, הינו שבכו על הפסד היראה, שזהו חרבן ירושלים.

כסא-יראה

הנה ידוע שהשמים נקראים 'כסא כבוד', והרי ע"י תיקון היראה זוכה לאחוז בכסא הכבוד, ואמרו חז"ל מפני מה תכלת שבציצית וכו' (עי' בליקו"ה ציצית ג') ורקיע דומה לכסא הכבוד. וע"י שמסתכל בציצית זוכה לראות שמים. שזהו ממש הענין שע"י יראה זוכין לאחוז בכסא הכבוד.

והשבת אל לבבך

הנה יש לשים לב, שרבנו אומר שיש ג' מדות שמחריבים את ירושלים, הינו היראה שבלב. ומשמע שהיה שם יראה מכבר, ויש להשיבה למקומה, הינו אל הלב.

ואפשר לרמז שזה הפשט בלשון הכתוב: "וידעת היום, והשבת אל לבבך". שצריך להשיב היראה, שהיתה מכבר, רק שנפסדה ע"י התאוות.

ר' שמואל פתחיה קרויס הי"ו
בפרשת שופטים נאמר סדר היציאה למלחמה, שהכהן המשיח אומר לפני היוצאים: "שמע ישראל וגו'". ואחרי זה ממשיך וקורא אל ג' סוגי אנשים שישבו לביתם. "מי שאירס אשה ולא לקחה. מי שנמטע כרם ולא חללו. ומי שבנה בית ולא חנכו".
ואפשר לבאר הפסוקים ע"פ התורה הזמנית.
"שמע ישראל-אלו ישראל שנבראו למען משול על המלאכים. המלחמה-היא מלחמת היצר, ששרשה בקנאת המלאכים [עי' בפרפראות].
מי שאירס אשה ולא לקחה-הינו מי שלא תיקן תאוות משגל. מי שנמטע כרם ולא חללו-היינו מי שלא תיקן תאוות אכילה. ומי שבנה בית ולא חנכו-היינו מי שלא תיקן תאוות ממון.
ומוסיף: מי האיש הירא ורך הלבב-הינו אע"פ שירא, הינו שתקן היראה, אך לכבו רך-היינו שלא זכה לבנין ירושלים בשלמות, שלא יצא מהג' עבודות-ילך וישב לביתו, הינו לתקן תאוותיו.

ר' מאיר דוד טוקאיר הי"ו
עי' בתיקו"ז בהקדמה דף ג: בענין ה'לבושין דמלכא, וז"ל: "בשמייה בן פרסייה, בן לבושיה. ובאלין לא אתלביש עד קען, מיימא דאתחריב ב' מקדשא. דהא כתיב (ישעיה ג') "אלביש שמים קדרות", ושכינתא אתמר בה (שיר השירים א') "אל תראוני שאני שחרחרת", בגין דאיהי בגלותא, ופרסיא דילה פנימא בחובין ד'ישראל, דתקן נשמתן ד'ישראל.
ובגין דא, זכאה איהו מאן דתקן לה פרסיא, בצלותא דיליה, בפקדין דיליה, בטר דאיהו מתמן פרסיא פגים בגינהו, ואסתלק שם הוי"ה מתמן, דאיהו לא שריא באתר פגים. דהא הוא דכתיב (ויקרא כא כא) "כל איש אשר בו מום לא יקרב", אוף הכי בגשמתא פנימא לא שריא, ע"כ.
רואים כאן הענין שעל ידי התפילה וקיום המצוות, מתקנים ג' דברים, השם. הכסא. ולבושים העליונים. ומקושר ממש עם התורה הזמנית בכמה ענינים. א) שעל ידי התפלה נתקן שם השם בחי' אנשי שם וכו' המבואר בתורה. ב) שע"י התפלה והמצוות נעשין כסא ומרכבה לשכינה-שזה כמש' ממשלה על המלאכים כמבואר בתורה ובליקו"ה ג. ועל ידי זה נתקן הלבושים העליונים-עי' בליקו"ה ציצית ג' שע"י תקן הג' תאוות-שע"י נגאלת התפלה - על ידי זה זוכים לאחוז בכסא, שזה בחי' לבושין דמלכא, עיי"ש.